

2025. szeptember 5. péntek

Én pedig szüntelen remélek, és folyton dicsérlek téged. (Zsoltár 71,14)

Lk 10,38-42: Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony vendégül látta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta szavát. Mártát pedig teljesen lefoglalta a sokféle teendő. Ezért odajött, és így szólt:

– Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a teendőikkel? Mondd hát neki, hogy segítsen!

Az Úr azonban így felelt neki:

– Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanoksz, pedig csak egyetlen dolog fontos. Mária a jobbik részt választotta, amit nem vehetnek el tőle.

Igehirdetés: Hogyan **kell** fogadnom Istent, amikor eljön hozzám? Mit kér tőlem Isten? Mintha sokszor a külsőségek, az elvárások, vagy a megszokások irányítanának minket az istenkapcsolatunkban. Így szoktam imádkozni, így szoktam istenhez kapcsolódni. És sokszor úgy lépünk ki ezekből a találkozásokból, mintha semmi sem történt volna. Amikor eltűnik az istenkapcsolatomból a szenvedély, a vágy a találkozásra, akkor marad a megszokás és ez lassan megöli az intimitást is, az imádság, az istentalálkozás intimitását. Ebből akar felrázni minket a mai áhitat és át szeretne tenni minket abba a térbe, ahol átélhetem, hogy mekkora ajándék Isten jelenléte az életemben, hogy fontos vagyok neki, hogy személyesen akar jelen lenni az életemben.

Nagyon szeretem, ezt a meghitt jelenetet Mária és Márta házában. Itt szólít meg minket is Jézus: „...te sok mindennel törődöl, és téged sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges.” Vagy más fordításban: „Márta, Márta sok mindenre van gondod, és az zaklatottá tesz”. Úgy tűnik, a krónikus nyugtalanlás nem a modern ember sajátja, bár valószínűleg még sokkal többször kísért meg minket ma, mint régen. Ugye ismerős, ha már megvan valami, elértünk valamit, akkor jön a nyugtalanlás, hogy jó, hogy ez megvan, de kellene még ez, meg ez meg ez, hogy biztonságban legyünk, hogy a jövőnk biztosítva legyen! Márta szenvedélyesen pakol, mindennek rendben kell lennie, de közben nem veszi észre, hogy most nem ennek van itt az ideje. Mária a JÓ RÉSZT választotta (fordítható ez abban az értelemben is, hogy több lehetőség közül a legjobbat, de a szöveg kínálja az erősebb, de magyarul ritkábban alkalmazott fordítást: a JÓ részt). A teljes két mondat szó szerinti fordításban valahogy így szól: *De kevés a szükséges, vagy csak egy. Mária a jó részt választotta, és azt el nem veszik tőle.* Szent Benedek így figyelmezteti az apátot: „Mindenekelőtt el ne hanyagolja a reábizott lelkek üdvét vagy azt kicsinek ne tartsa, mert túlságosan sok a gondja a mulandó és esendő és földi dolgokra, hanem mindig gondolja meg, hogy a lelkek vezetését vállalta, s róluk számot is kell majd adnia.” Csak a lényeges, a valóban fontos, a JÓ rész az, amit nem veszíthetünk el. Ezt állítja szembe Jézus és Benedek is a mulandó és esendő földi dolgokkal. *Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.* (Péld 4,23). A találkozás az, ami itt fontos, odaülni Jézus lába mellé. Ebben az áhitatban is, most reggel, ebben a tíz percben, csak ez a fontos. Minden más csak mulandó dolog. Feynmannak vagy Rutherfordnak tulajdonítja a fizikátörténet azt a mondást, miszerint: *A tudomány kizárólag fizika: minden más csupán bélyeggyűjtés.* (Elnézést kérek a kollégáktól és a bélyeggyűjtőktől.) Milyen jó lenne, ha mi is rájönnénk, hogy kapcsolatunk Istennel, egymással és önmagunkkal az egyetlen szükséges dolog, minden más csak bélyeggyűjtés.

Ha össze akarnám foglalni a mai áhitatot, akkor azt mondanám, hogy Isten minket szeretne, ránk szomjazik, kapcsolódni akar hozzánk. Istennek nem az imáink, nem a gűzülésünk, nem a dolgaink kellene, hanem mi magunk!